

saadan Bestemthed, at jeg paa egen Risiko vilde udsætte Loven for Fare ved at holde altsor fast paa den foreslaede Rentebestemmelse. Det er altsaa et Punkt, som jeg for mit Vedkommende ønsker undergivet en meget nysgigtig Undersøgelse i det Udvalg, som jeg venter blive nedsat; hvis Resultatet der bliver, at man vil fastholde 3,65, vil jeg føle mig forpligtet til at opretholde det Forslag, som er Regjeringens, men det vil ikke være for mig nogen Grund til ikke at kunne modtage Loven, hvis man ved nærmere Overveelse skulde komme til den Erkjendelse, at Loven kan have sin Nytte i alt Væsentligt ogsaa med en Rente for Indskud af 4 pSt., hvor udover jeg dog antager, at man ikke paa nogen mulig Maade vil komme. Der er antydet for enkelte Medlemmer Muligheden af, at man kunde overlade til Sparekasserne selv at bestemme, hvilken Rente de vilde give af Indskud. Paa en saadan Forskrift kan jeg paa ingen Maade gaa ind; den vilde tilintetgøre Hensigten med dette Lovforslag, nemlig at skaffe større Sikkerhed for Sparernes Kapitaler. Hovedhensigten med Fastsættelsen af den mindre Rente er jo den, at bevare Sparekassebestyrerne fra ved Omstændighederne at glide ind paa saadanne Foretagender, der love større Gevinst, men naturligvis ogsaa ere forbundne med nogen Fare for Tab. Naar man sætter Renten til 3,65, tror jeg, at der er overordentlig stor Sikkerhed for, at Sparekasserne ville kunne opfylde deres Forpligtelser, afholde de Udgifter, der ere forbundne med deres Bestyrelse og Regnskabsførelse og ved Siden af opsamlé en tilstrækkelig og nødvendig Reservecfond uden at være nødsagede til at anbringe Pengene paa en saadan Maade, at de give en større Rente, end der kan forenes med den stærkt mulige Sikkerhed. Det er jo Hovedhensigten med Lovforslaget, og derfor har jeg oftere havt Leilighed til at sige, at jeg — ja, ikke alene jeg, men ogsaa Sparekassekommissionen — først og fremmest lægger Vægten derpaa, at Sparekassebestyrerne heretter ikke ville kunne tvinges ind paa en saadan Vej, at de skulle søge at tilveiebringe større Indtægt af Ublaar, end der kan forenes med den stærkt mulige Sikkerhed for Bevarelsen af Kapitalerne. En saadan Bestemmelse, der skulde gaa ud paa, at Sparekasserne skulde have Lov til i Almindelighed eller i enkelte Tilfælde at tage højere Rente end den, der en Gang er fastsat i Loven som Maximumsgrændse, kan jeg altsaa paa ingen Maade gaa ind paa, og naar den ærede 6te Landsrådsmand for 2den Kreds (Schlegel) udtalte, at, naar i alt Fald en Reservecfond var tilveiebragt, maatte de kunne have Lov dertil, saa siger jeg Nei, det finder jeg ikke; thi Følgerne vilde blive akkurat de samme som tidligere; man vil naturligvis ikke opgive Reservecfonden, men naar man vil give en større Indlaansrente, vil man ogsaa blive nødt til at tage en større Ublaansrente, og saa kommer den samme Usikkerhed og de samme Vanskeligheder

som for de Kasser, der have en mindre Reservecfond. Men dertil kommer, at et væsentligt Hensyn ved at fastsætte Renten ens for alle Sparekasser er, at man vil bortskaffe al Konkurrence. Derved vil der maasse komme Følger, som kunne være søllelige for adskillige Sparekasser, idet ikke alle Sparekasser nu virke ens i denne Henseende. Vilde man imidlertid give den ene Leilighed til at tage 4 pSt. Rente og en anden 3,65 pSt., saa gav man den ene et Privilegium paa den andens Bekostning. — Der var i Gaar i det Mindste et enkelt Medlem, som ikke havde Noget imod at overlade Ministeriet en endnu større og mere indgribende kontrollerende Myndighed end den, der er søgt gennem Lovforslaget, en Myndighed, som jeg egentlig ikke søger eller tilstræber, men som jeg, hvis det skulde findes rigtigt at tillægge Ministeriet den, ikke vilde skyde fra mig, fordi jeg indser, at det er vanskeligt at tilveiebringe den nødvendige Sikkerhed paa alle Punkter, naar der ikke er et Sted, hvor den overordnede kontrollerende Myndighed er samlet, hvorved man ogsaa kan undgaa, hvad der er paapeget af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Nielsen), en Decision af en Autoritet, hvor den egentlig ikke naturlig henhører. Sigesom det altsaa i Gaar blev antydet af et andet Medlem, at det maasse var rigtigt at lægge mere af den kontrollerende Myndighed paa eet Sted i Kjøbenhavn og i Ministeriet, er der i Dag fremkommet Uttringer fra en modsat Side, som have set med Intet mindre end venlige Øine paa den Myndighed, der allerede i Lovudkastet er givet Ministeriet. Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Schlegel) har været en af dem, der har udtalt sig varmest til Fordel for Bestyrelsens frie og uhindrede Virksomhed og med en stor Uvillie overfor Regjeringens Indblanding i disse Sager. Jeg kan ganske sympatistisk med det ærede Medlem, naar han har den Overbevisning, at alle Bestyrelser ere meget gode, og det tror jeg, at han har; thi saa ofte han kom til at tale om Bestyrelserne, nævnte han dem ikke som Bestyrelser, men som hæderlige, paalidelige, dygtige og i længere Tid virkende Mænd. Jeg har megen Sympathi for de hæderlige Bestyrelser, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at, naar denne Lov er fremkommen, saa er det, fordi — ja, der er ikke Tvivl om Bestyrelsernes Hæderlighed; det er ikke noget heldigt Udtryk, jeg særlig fremhævede, men fordi man har haft nogen Tvivl om, at alle Bestyrelser have udført deres Hverv paa en tilfredsstillende Maade, fordi man gennem Undersøgelser er kommen til den Erkjendelse, at det næsten er nødvendigt at tilveiebringe et Tilsyn fra det Offentliges Side med Bestyrelserne af Sparekasserne, naar man vil være sikker paa, at de opsparrede Midler skulde bevares. Altsaa det ærede Medlem delte ikke lige mellem Bestyrelserne og Regjeringen, idet han gik ud fra den Forudsætning, at alle Bestyrelser ere meget dygtige og meget